

ilan arayın

Sektörler

İş Alanı

Haftalık İş İlanları

OK

Kariyer | Eğitim | Yönetim | Avrupa Birliği | Yazarlar | Cv Oluştur | Ana Sayfa

Eğitim: Teknoloji | Stil ve Yaşam | Ajanda

EĞİTİM - STİL VE YAŞAM

Sabah erkenden telefonum çaldı. Arayan 80 küsur yaşındaki 'genç' arkadaşım sevgili Haluk beydi. İlk söylediği şey: 'Nerelerdesin yahu? Seninle sadece konuşmak istiyorum. Artık konuşacak kimse yok ortalıkta. Ne zaman görüşüyoruz, konuşmamız gerek?' "Konuşacak kimse yok"... Telefonu kapattıktan sonra uzunca bir süre düşündüm. Ne kadar da haklıydı. Herkes bir şeyler söylüyordu, bağırp çağırıyordu ama gerçekten konuşuyor muyduk? Bırakın dinlemeyi, onu bilmediğimizi biliyoruz, ama ya konuşmayı? Onu gerçekten biliyor muyduk? Konuşmak ne demek? Nasıl konuşmalı? Etrafıma baktığım

zaman 'konuşmayı bilen nadir insanlarla' çevrelenmiş olduğumu görüp bu ayrıcalıklı durumdan dolayı çok mutlu oluyorum. Ama işyerlerinde, televizyonlarda sıklıkla gördüğümüz 'konuşmasını hiç bilmeyenlerin' serenatları ortalığı çınlatıyor. Konuşma bilgi gerektirir, kültür gerektirir, kendine ve karşındakine saygı gerektirir, tevazu gerektirir, gerektirir de gerektirir. Konuşabilmek öyle basit bir iş değildir. Televizyondaki programlar, diziler, açık oturumlar ve röportajlardaki konuşmalara bir bakın lütfen. Hatta işyerlerinize de. Tıpkı trafikte olduğu gibi bu konuşmalarla kültürümüzü hemen sergiliyoruz. Hadi söyleyecek pek bir şeyimiz yok, bari olanı düzgün konuşarak aktaralım. Açık oturumlarda ya da toplu programlarda göze çarpan tek şey 'hep birlikte' konuşma sendromu. Kimse kimseyi dinlemiyor, hep beraber aynı anda konuşuluyor. Bırakın konukların ve seyircilerin bu konuşmaları dinleyebilmelerini ve anlamalarını, soruyu soranlar bile bu işi başaramıyorlar. Herkes aynı anda konuşmak zorunda sanki. Hoşuna gitmeyen bir durumda da hemen karşındakinin sözünü saygısızca kesip, sesini yükselterek konuşmayı kendinde hak görebiliyor. Diğeri de kendine cevap hakkı doğurtup daha da yüksek frekanstan karşılık veriyor. Sonuç korkunç bir iletişim kazası, tıpkı aynı nedenden dolayı yollarımızda olan kazalar gibi. Her şey aslında çok basit. Sana söz verilince, sana verilen sürede en anlaşılır ve saygılı bir şekilde konuşacaksın. Konuşacakların bitince de susup diğerlerini dinleyeceksin. İtiraz ettiğin veya eklemek istediğin bir konu olursa notunu alırsın, karşındaki sözünü bitirince de izin isteyip uygarca fikrini söyleyebilirsin. Neden böyle olmuyor? Çünkü tek başına konuşulunca sözcükler tüm çıplaklığıyla havada asılı kalıyor. Güzel olanlar kendilerine hayran bıraktırıncı, çirkin olanların saklanacak yeri kalmıyor. Oysa gürültü kirliliğinde çirkinler saklanacak birçok yer bulup güzellerin de doğmasını engelliyor. Kültürümüzün gelişebilmesi için önce konuşmayı öğrenmemiz gerekiyor. Eskiden 'kırathaneler' varmış, yani sohbet edilen yerler. Bu mekanlarda her türlü konu masaya yatırılıp, kültür seviyesi aynı olan kişilerce enine boyuna tartışılmış. Herkes bu konuşmalardan bir şey öğrenir, bir şey öğretmiş. Sonradan 'kahvehane' sonrasında da 'kahve'ye dönüşen bu yerlerde artık geçmişin izini bulmak imkansız gibi. Oysa bir arada bulunup, konuşabilmek insanın sosyal bir gereksinimi. Eski meyhaneler bile sanki birer 'kültür merkezi' sayılabilir. Onlarca, yüzlerce sanatçı ve edebiyatçı bu mekanlarda sanatı, edebiyatı ve insan olabilmeyi tartışır, geleceği, memleketi, insanları güzelleştirmek için çareler ararlarmış. Kavga yerine tartışmayı bilirlermiş. Herkes okuryazar olup yazar ve okurlarmış. Sonra da bunları konuşur tartışarlarmış. Yeni kitaplar, yeni filmler, yeni konserler yeni ürünlermiş konuşulan ve merak edilen. Oysa günümüzde bunların hiçbirisi merak konusu değil ne yazık ki. Merak edilen ve konuşulan tek şey 'kim kimine ne yapmış?'. Yapanın bile kendisine hiçbir faydası olmayan şeyleri merak edip havanda su dövmek. Yaşam bunun için çok kısa. Daha okunacak kitaplar, gidilecek konserler, gezilecek sergiler ve kullanılacak teknolojiler var. Bunları yapmazsak 'konuşacak bir şeyimiz' de kalmaz. Çocuklarımıza zaten yok etmekte olduğumuz kültürün kırıntılarını bile bırakamayız. Düşünsenize böyle giderse çocuğunuzun da 'konuşacak kimse'si olmayacak. Bu acıyı en iyi anlayan 70 yaş ve üstü, yaşsız dostlarım anlar. Her giden dostlarıyla birlikte 'konuşacak kişilerini' kaybedip, çölleşen hayatlarında hiç vazgeçmeden vaha arayan dostlarım. Bulamazlarsa da kendi vahalarını kendileri yaratan dostlarım. İyi ki varsınız. Haklısın sevgili Haluk bey, hemen buluşup konuşmalıyız.

sektörel mercek

Tekstil

• Faik Sönmez-A

Bayan Mağaza Müdürü (Ref:MM)

Tekstil

• Faik Sönmez-B

Bayan Mağaza Müdür Yardımcısı

(Ref:MMY)

Tekstil

• Faik Sönmez-C

Bayan Satış Danışmanı (Ref:SD)

TÜM SEKTÖRLER

yazarlar

Hızlı Erişim

Burçak Guven

Sizin beyninizin hangi yarısı çalışıyor? Bu ekin...

Timur Sirt

İnternet'im ağaçta asılı Türkiye İnternet ağacını...

kariyer

Haftanın Atamaları

AIRTIES İKİ YENİ İSİMLE GÜÇLENDİ
Kablosuz ağlar ve genişbant İnternet erişimi konusunda faaliyet...

stil ve yaşam

Genç pilotlar şimdiden uçu

Havayolu şirketleri, Anadolu Üniversitesi Sivil Havacılık Yüksek Okulu'nun yetiştirdiği pilotları 'bağlamak'...

DİĞER HABERLER

- **Genç pilotlar şimdiden uçtu**
- **Lise sosyolojisi sınıfta kaldı**
- **Geleceğin pazarlamacıları Brandmarker'da**
- **Hukukçulara şirket birleşmesi eğitimi**
- **Adapazarı ENKA'da Okuma Bayramı**
- **Aile şirketleri masaya yatırılacak**
- **Dansla engelleri kaldırdılar**

Kariyer | Eğitim | Yönetim | Avrupa Birliği | Yazarlar | Cv Oluştur | Ana Sayfa

Copyright @ 2003-2006 - Tüm hakları saklıdır
MERKEZ GAZETE DERGİ BASIM YAYINCILIK SANAYİİ VE TİCARET A.Ş.